

[Hanne Reintoft.]

for institutionens skyld, men jeg tror ikke, nogen af os kan påstå, at sagerne gik hurtigt af den grund. Jeg tror også, at der i dag er fornuftige politifolk, som faktisk er bekymrede over den udvikling, hele denne narkotikaaffære er ved at antage inden for politiet, men som ikke formår at standse den. Jeg skal ikke benægte, at der inden for det sociale system har været lidt af de samme tendenser til ligesom at udvide mulighederne for avancement osv., fordi der nu er noget, der ligner en sag.

Der er også et andet og vigtigt problem, som jeg gerne vil have en nærmere redegørelse for. Vi har en principiel målsætning i vort straffesystem, som det er udtrykt i straffelovens § 1: straf kan kun pålægges for et forhold, hvis strafbarhed er hjemlet ved lov, eller som ganske må ligestilles med et sådant. Der udtales her et strafferetsligt grundprincip: nulla poena sine lege — ingen straf uden lov. Er man ikke ved at komme i konflikt med dette grundlæggende princip i den nuværende narkotikasag? Princippet indebærer jo, at der ikke kan anordnes straf ved administrativ bestemmelse, men kun ved en egentlig lov. Dette fundamentale strafferetlige princip udvandes her i landet, idet vi kender de såkaldte blanketstraffe. En særlig betænkelig form for disse blanketstraffe kan vi se i loven om euforiserende stoffer, idet loven foreskriver straf for handlinger, der defineres, ikke i loven, men i en eller anden administrativ anordning. Det er ved loven om euforiserende stoffer overladt til administrationen at definere nogle handlinger ud fra en anordning eller lignende med den virkning, at handlingen straffes efter loven. Der gives således administrationen en blankofuldmagt til inden for et vist område at gøre lovlige handlinger strafbare. Den straffelovgivende myndighed delegeres til administrationen. Ved brug af straffebud, der ikke definerer den strafbare handling, men overlader definitionen til administrationen, til regeringen, gøres en fundamental garanti for borgernes retssikkerhed illusorisk. Man må derfor både principielt og reelt tage den dybeste afstand fra disse blanketstraffe, der åbner døren for den rene politivilkårlighed, og jeg vil som sagt gerne høre, hvorledes ministeren agter at undgå denne praksis.

Må jeg samtidig udtrykke alvorlig betænkelighed over de forslag, der i ministrenes redegørelser er fremme om en yderligere rigsregistraturregistrering i forbindelse med narkotikaforbrug. Hele rigsregistratursystemet er i forvejen et ret alvorligt indgreb i borgernes frihed. Det samme gælder selvfølgelig spørgsmålet om telefonaflytning; jeg tror ikke et øjeblik på, at den skal være et led i narkotikaefterforskningen, den er udelukkende et led i den kontrol med anderledes tænkende, som man i forvejen giversig af med.

Må jeg til sidst gentage, at vi har haft analoge stramminger af straffeloven, der som sociologiske undersøgelser viser, ganske har ramt de småkriminelle og ikke storforbryderne. I Sverige har man en højere strafferamme. Det har ikke hjulpet, tværtimod er narkotikaproblemet værre i Sverige. Jeg er enig i, at det, man skulle have fat i, er storforhandlerne bagved. Jeg tvivler på, at man får det; men hvis man vil anstrenge sig for at få det, kan vi jo begynde med at bruge den eksisterende strafferamme, der slet ikke er i kraft for disse mennesker, fordi vi aldrig har gidet gøre os den ulejlighed at arrestere dem. Skulle det mod forventning vise sig, at man tør røre de kapitalstærke kredse, der står bag narkotikaindsførslen, kan vi vende tilbage til spørgsmålet om en skærpende lovrevision.

Skovmand: Det har været forstemmende at se den panik- og sensationsprægede omtale, der har været af narkotikasørgsmålet i landets aviser. Skønt de euforiserende stoffer er uhyre forskellige i virkning og faregrad, har man de fleste steder kritikløst behandlet dem under ét, under fællesbetegnelsen narkotika. Specielt har der med hensyn til hash været ført en skrækkampagne, som har givet mange mennesker den opfattelse, at hash er langt farligere end de virkelige hårde stoffer, f. eks. dem der skjuler sig under betegnelsen ferietabletter.

Mest foruroligende er dog den holdning, politiet har indtaget til spørgsmålet. Som det fremgår af justitsministerens redegørelse, er antallet af sager om overtrædelse af loven om euforiserende stoffer vokset fra 53 i 1965 til 805 i 1968 alene i København og fra 34 til 1.446 i provinsen. Denne kolossale stigning i antallet af sager kan næppe forklares med en tilsvarende stigning i for-